

FELHŐS SZABOLCS

KRIZANTÉM HAVA

Kinn esőre áll, bennem a csönd motoz, kertemben krizantémok bomlanak. Krizantémfehér szép vasárnap: ez a születésnapom. Krizantémfejekon csöndül a világ. Nyakamban falevelek serege, krizantémfejek közt gyertyalobogás.

Már az advent kopogtat, és ezen az őszi délelőttön csodaváró lelkem vágyaimmal birkózik. Hulltomig álmodik bennem az árva suhanc.

A világ tébolyából mindig ide vágytam, a keleti végekre, a Felső-Tisza vidékére.

Novembervégi délelőtt. Lehullott levelek, feketéllő ágak, a gergelyi határ lába a Tiszába lóg.

Amíg csak tőlem függ, itt maradok: a beregi Tiszaháton, ezen a kis oázison, ahol Isten csöndje átölel.

Rég az őszben járok, túl a hatvanon tél üli már a szívemet, krizantém hava az évszakom.

A kor nehéz bűnjele vagyok. Szolgáltam így-úgy, ahogy lehetett, volt hitem is. Hittem, amennyire tőlem tellett. Sorsom különös ajándéka a tiszta jézusi hit.

Megcsúfító gyarlóságaim, vétkeim csak Istenre és rám tartoznak.

Mentségemre szóljon, hogy van bennem áhítat, alázat és jó szándék, örökös vágyakozás a szépség után. Az örökkévaló szent szépség bűvöletében élek, holtomiglan hiszek a szépségteremtő emberben.

Mégis fogyatkozom. Isten arc-mása lett arcom. Nem téveszthetem szem elől a szépséget és igazságot.

Ami körülvesz, a tengernyi szennyből nem vonulhatok elefántcsonttoronyba. Nem kivonulni, hanem benne maradni, a világot meggyőzni – ez hivatásom. Visszatalálni a spirituális dimenzióba!

Hű maradni eszmémhez mindhalálig – izgalmas feladat az elkövetkezendő időkre, s ha beteljesítem, nyugodt lélekkel mehetek majd Odaátra...